

1.

Een nieuw begin

ISBN 978 90 00 38696 3

ISBN e-book 978 90 00 38697 0

NUR 285

© 2023 Nederlandse vertaling Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

oorspronkelijke titel *Halve kongeriket 1 – Arvingen*

oorspronkelijke uitgave 2020, H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo

Published in agreement with Oslo Literary Agency This translation has been published with the financial support of NORLA

www.bestofyabooks.nl

tekst © Randi Fuglehaug en Anne Gunn Halvorsen, 2022

vertaling Maaïke van Rijn

omslagontwerp bij Barbara

zetwerk binnenwerk Mat-Zet bv, Huizen

‘Lena, kom op!’ De opgewekte, maar ongeduldige stem steeg samen met de geur van koffie in het trapgat omhoog.

‘Ik ben er al uit, mam!’ Lena staarde naar zijn zachte, bolle babytoet. Kon er geen genoeg van krijgen. Theodor had nu zelfs kuiltjes in zijn wangen gekregen. Twee kleine deukjes links en rechts van zijn mondje, alleen zichtbaar als ze een gekke bek trok of hem op z’n buikje kietelde. Eigenlijk lachte hij bijna de hele tijd en dan moest zij ook lachen, zelfs nu, al was het nog veel te vroeg en voelde ze zich geradbraakt. Hij stond rechtop in zijn spijlenbedje met zijn luierkontje te wiebelen. Ze boog zich naar hem toe drukte haar neus tegen zijn wang. Snoof zijn geur op. Hij rook naar melk en scheetjes.

Ze hoorde het geslof van pantoffels dichterbij komen en even later stond haar moeder met haar armen over elkaar in de deuropening. ‘Overdrijven is ook een kunst. Het is je gelukt om uit bed te komen, maar daar is dan ook alles mee gezegd. Schiet op, aankleden nu!’

Zelf liep haar moeder in de afgrijselijk lelijke roze ochtendjas die ze al honderd jaar had. Ze tilde Theodor op, die vrolijk met zijn korte beentjes spartelde.

‘Je weet dat je om acht uur op school moet zijn? Ik zou niet meteen al op je eerste dag te laat komen. Alle leerlingen moeten toch op hun plek zitten, voordat... die twee arriveren?’

Lena sleepte haar benen traag richting badkamer. ‘Van alle klassen op alle scholen moet ik uitgerekend net in deze terecht komen. Jij snapt

toch wel dat ik veel liever bij jou zou blijven, hè, Theo?’

Haar moeder schudde het hoofd. ‘Volgens mij is dit baasje het met mij eens dat je van geluk mag spreken dat je deze kans krijgt. Lieve hemel, Lena, er zijn mensen genoeg die ervan dromen om in deze klas te mogen. Hup, ga iets leuks aantrekken, meisje van me. En doe iets aan je haar!’

Lena gaf Theodor een knipoog, trok de deur dicht en zette de douche aan. Met haar ogen dicht bleef ze nét wat langer onder de warme straal staan dan eigenlijk verstandig was. Daarna liep ze met een handdoek om haar lijf en één om haar hoofd de dampende badkamer uit. Ze deed haar kledingkast open, trok haar witte bloesje van een hanger en pakte haar high-waisted spijkerbroek. Ze deed het op de automatische piloot, zonder zich af te vragen of haar outfit wel bij de gelegenheid paste en welk signaal ze ermee zou afgeven, zoals vroeger. Op een andere slaapkamer, in een andere stad, stond Liv nu vast haar halve kledingkast door te passen voor ze besloot wat ze aan zou trekken. Of misschien had ze gisteren al wat klaargelegd. Dat soort dingen planden zij tweeën altijd al dagen van tevoren. Nu maakte het allemaal niet zoveel meer uit.

Toen ze de keuken binnen liep, zat haar moeder aan tafel Theo zijn pap te voeren. Lena pakte brood en jam. Ze bleef bij het aanrecht staan eten en maakte voor het eerst in meer dan een jaar een lunchpakketje voor zichzelf. De laatste hap werd weggespoeld met een glas melk en toen liep ze naar de badkamer. Achter zich hoorde ze nog net haar moeders quasivrolijke stem: ‘Nou, zal ik dan de melk maar vragen of hij het beleg even terug de koelkast in wil helpen?’

Normaal gesproken zou Lena iets geantwoord hebben als ‘dat kan het beleg prima zelf hoor.’ Vandaag zei ze niets. Terwijl ze traag haar tanden poetste, voelde ze in haar hele lijf een onaangename mengeling van spanning en onverschilligheid. Ze was er nog niet klaar voor.

Ze was nog niet klaar voor deze dag.

Ze was nog niet klaar voor dit schooljaar.

2.

Elisenberg

Elisenberg, school voor driejarig middelbaar vervolgonderwijs in Oslo, leek in niets op de basisschool waar Lena van haar zesde tot haar zestiende naartoe was gegaan. Hier zou ze dus weer in de eerste klas beginnen. Buiten de stenen poort bleef ze staan en keek omhoog naar het enorme gele gebouw. Het leek wel een stadspaleis. Elegante hoge ramen, sommige met een halfronde boog erboven, omlijst door witte kozijnen. De school was oud, maar zo te zien pas nog opgeknapt. Het was net alsof hij speciaal voor het nieuwe schooljaar een make-over had gekregen. Dat zou wel geen toeval zijn. Dit was geen plek waar je afgebladderde verf en losse deurklinken verwachtte.

In Horten was dat anders geweest. Haar basisschool, Orerønningen – door leerlingen van zes tot zestien eensgezind Hoererønningen genoemd – was een paar jaar terug ook gerenoveerd, maar leek daarna nog steeds vooral op een goedkope, grijze barak. Haar oude buurtje zag er in vergelijking met dit deel van Oslo sowieso uit als, nou ja, een vermoeide oude hoer. Hier in het chique Frogner was alles zo... keurig. De gebouwen waren klassiek en goed onderhouden. Stig en zelfverzekerd stonden ze erbij, alsof ze er altijd al waren geweest. En dat waren ze ook. De school was meer dan honderd jaar oud, wist ze van Wikipedia. Inmiddels begon het plein vol te stromen met meisjes met steil lang haar en jongens in pufferjacks die rondparadeerden als versierde circuspaarden, het hoofd in de nek. Ongenaakbaar. Niet dat het haar wat uitmaakte. Ze was hier niet om vrienden te maken.

Haar vader en moeder zeiden steeds dat ze hoopten dat de verhuizing naar de hoofdstad haar 'de kans zou geven om weer een sociaal leven op te bouwen'. Die dachten dat alles wel goed zou komen als ze maar 'met een schone lei kon beginnen', zoals zij dat noemden. Het enige wat zij zou willen, was dat ze de komende drie jaar al achter de rug had. Dat ze verder kon gaan met haar leven met een diploma op zak. Haar ouders begrepen dat niet, maar wat Lena betreft was haar jeugd voorbij.

Ze hadden net zo goed in Horten kunnen blijven. Daar had ze zich ook prima weten te redden in haar eentje, toen iedereen haar had uitgekotst. Ze wist precies wat ze wel en niet moest doen, en wanneer ze waar naartoe kon gaan, zonder dat ze vreselijk eenzaam leek of iemand tegen het lijf liep die ze kende. Dat werkte, tot op zekere hoogte. Maar toen haar vader voor zijn werk naar Oslo kon worden overgeplaatst, wat ook nog eens samenviel met het moment dat zij weer naar school zou gaan, werden haar ouders enthousiast. Plotseling was een verhuizing enorm praktisch voor het hele gezin. Ze vermoedde dat haar ouders vooral aan zichzelf dachten. Ze hadden zelf vast ook behoefte aan een nieuw begin.

De schoolbel sneed dwars door haar gedachten. Ze kromp in elkaar en bleef een paar seconden zo zitten, tot het lawaai ophield en ze zichzelf weer kon horen denken. Toen haalde ze diep adem en vulde haar longen met lucht, die ze langzaam door haar neus weer liet ontsnappen. 'Here goes nothing,' zei ze zachtjes tegen zichzelf, en ging naar binnen.

3.

Lena met een A

Lena ging op de achterste rij bij het raam zitten, waar twee plekken naast elkaar vrij waren.

Tot nu toe was het allemaal pijnloos verlopen. De kale leraar, die Ove heette, begroette hen opgewekt en leek behoorlijk relaxed op deze eerste dag met een verse groep eersteklassers. Ze liet haar blik langs al die nieuwe gezichten vóór haar glijden. Sommigen bleven wat op zichzelf en hadden niemand om mee te praten, net als zij. Anderen hingen over hun tafels en leken elkaar al goed te kennen. Ze vroeg zich af of er veel bij elkaar op de basisschool hadden gezeten. Het was duidelijk dat er in deze kersverse klas in elk geval al één klikje was: een stel bloedmooie, superdunne meiden in duur uitzierende kleren en een wat dikke jongen met een aanstekelijke lach en een hoeveelheid zelfvertrouwen die op veel geld en veel vrienden leek te wijzen.

Gelukkig zei niemand iets tegen Lena. Zij wilde alleen maar observeren. En wat ze nu observeerde, was dat haar moeder gelijk had. Die twee kwamen inderdaad als laatsten.

Ze maakte haar tas open en haalde er een collegeblok uit dat ze meer dan een jaar niet gebruikt had. Het was vreemd om haar eigen handschrift in balpen op de kaft te zien staan. *Justin Bieber*, met een hartje eromheen. God, wat kinderachtig. Ernaast stond *Lena + Liv 4-ever*. Het voelde als een ander leven. Haar vroegere hartsvriendin begon vandaag in de tweede klas van de vervolgschool in Horten. Zou ze nog doorgaan met haar sportprofiel? Ze zag Liv voor zich als geroutineer-

de, zelfverzekerde tweedeklasser. Misschien was ze wel mentor dit jaar. Met een balpen begon Lena de letters in het hart door te krassen. Ineens voelde ze een felle steek van gemis.

Het geluid van een krachtige automotor rukte haar uit haar gedachten. Ze draaide zich naar het raam en zag dat er een zwarte, glanzend gepoetste auto vlak voor de ingang was gestopt. Door de donkere ruiten was het niet mogelijk om naar binnen te kijken. Een man in gewone kleren, maar met een oortje in, stapte uit aan de bestuurderskant. Hij keek even om zich heen voor hij een of ander seintje richting de auto gaf. De achterportieren gingen bijna simultaan open en kroonprins Karl Johan en prinses Margrethe stapten elk aan hun eigen kant uit. Hij droeg een blauwe hoody, spijkerbroek en witte sneakers. Zij een witte broek, rood t-shirt en sandalen. Ze waren allebei zongebruind en hun haar was blonder dan Lena het zich herinnerde, maar verder was het bijna absurd hoe... gewoon ze waren. Of nee: natuurlijk waren ze dat! Zij was zo'n lompe boer die ze maar bleef aangapen. Het was alleen bizar om de koninklijke tweeling, die ze zo vaak op tv, in kranten en op juicekanalen had gezien, als echte mensen uit een auto te zien stappen. Lachend en kletsend liepen ze naar de ingang, alsof ze gewoon doorgingen met een gesprek dat ze in de auto al waren begonnen.

Een paar seconden later stonden ze al in de deuropening van de klas.

'Leve het vaderland!' riep de kroonprins vrolijk, en iedereen lachte.

'Sorry dat we zo laat zijn,' zei prinses Margrethe in de richting van de leraar. 'Kalle z'n schuld. Hij wilde niet voor de spiegel weg tot zijn haar helemaal goed zat.'

'Geen probleem,' zei Ove met een glimlach. 'Ga maar zitten, dan kunnen we beginnen. Welkom op Elisenberg, allemaal!'

Margrethe ging meteen op de eerste rij zitten en gaf de meisjes naast haar een hug. Het viel Lena op dat veel klasgenoten de tweeling al leken te kennen. Anderen staarden met grote ogen naar de koninklijke broer en zus. Lena probeerde er niet aan mee te doen, maar dat was niet eenvoudig. Daar waren ze dan, in het echt! Karl Johan leek zich niets van al die blikken aan te trekken. Breed glimlachend naar ieder-

een en niemand in het bijzonder liep hij zelfverzekerd door naar achteren.

O shit, hij zou toch niet naar haar toe komen? Lena bleef hardnekkig naar de tafel staren. Baalde nu dat ze naast een lege plek was gaan zitten. Nee hè... Vanuit haar ooghoeken zag ze hem op de lege stoel neerploffen en voelde dat hij naar haar keek. Gelukkig schraapte de leraar op dat moment luid zijn keel. Ove veegde over zijn iPad, bleef er even op staan turen en liet zijn blik toen over de klas gaan.

'Welkom in klas 1A. Tsja. Wat zal ik zeggen? Jullie lijken me een leuke groep. Alhoewel, een paar leerlingen komen pas over een paar dagen.' Hij prutste wat en keek weer op zijn iPad. Lena vroeg zich af of die volwassen man misschien zenuwachtig was.

'Maar om te beginnen met de mensen die wel zijn verschenen,' zei hij, en begon aan de namenlijst: 'Karl Johan?'

'Kalle,' zei hij met een glimlach.

De bel voor de pauze was gegaan. Alle anderen waren al opgestaan en op weg de klas uit, maar de kroonprins van Noorwegen zat nog op zijn stoel en stak nu zijn hand naar haar uit.

Lena wendde zich naar hem toe en pakte zijn hand aan, terwijl ze haar best deed zo relaxed en natuurlijk mogelijk te glimlachen. 'Lena,' zei ze.

'Aangenaam, Lene.'

'Lena,' zei ze snel nog een keer.

'Hm?'

'Ik heet Lena, met een A,' zei ze en ze voegde eraan toe: 'Zoals in "Kom op, Lena".'

'Eh?'

'Zoals in dat Zweedse liedje, "Kom op Lena". Van Håkan Hellström?' Lena stak haar armen in de lucht en maakte een paar dansbewegingen. 'Je weet wel... *dumdumdumdidum, kom op Leeena*.'

Kalle keek haar wezenloos aan. Ze ging sneller praten om dit maar zo snel mogelijk achter de rug te hebben. 'Zoals in dat oude nummer. Mijn moeder is soort van hardcore fan van Håkan Hellström, en zij wilde me per se naar dat liedje vernoemen. Dus: Lena. Hallo.'

Kalle haalde geamuseerd zijn schouders op. ‘Geen idee waar je het over hebt. Maar hoi Lená,’ zei hij nog eens, met samengeknepen ogen. Het was haar nog nooit opgevallen hoe blauw die ogen waren. ‘Zoals ik al zei, aangenaam.’ Hij zwaaide zijn tas over zijn schouder en liep weg.

Lena sloeg haar handen voor haar roodgloeiende gezicht. Wat een trut was ze ook. De prins ontmoeten en dan over haar moeder en Håkan Hellstrøm gaan zeuren, terwijl ze ook nog eens ging zingen? En dânsen!

4.

Vis op het droge

Dit was duidelijk zo’n school waar de tweede- en derdeklassers vaste tafels in de kantine hadden en iedereen in de eerste wanhopig naar zo’n eigen plek op jacht was. Lena had geen zin om op iemands plaats te gaan zitten en weggejaagd te worden, of erger nog, om naast iemand terecht te komen die áárdig wilde doen. Hoewel er donkere wolken in aantocht waren en het vast gauw zou gaan regenen, installeerde ze zich op een bankje op het schoolplein. Ze hield van het gevoel van de lucht vlak voordat een bui losbarstte.

Ze voelde zich nog steeds opgelaten over die toestand daarnet met de prins. Sinds de eerste pauze had ze hem niet meer gesproken, ze durfde hem nauwelijks aan te kijken. Hij zat nu waarschijnlijk aan zijn kersverse vaste tafel en vertelde zijn vrienden over dat gekke meisje uit hun klas. Misschien deed hij haar dansje wel voor ze na. Mijn god.

Ze pakte haar lunchpakketje uit en de geur van makreel in tomatensaus steeg op uit het aluminiumfolie. Terwijl ze een hap van haar dubbele boterham nam, realiseerde ze zich ineens dat ze een beginnersfout had gemaakt. Verkeerde bankje. Veel te zichtbaar. Ze kauwde snel door, moest opschieten zodat ze ergens anders dekking kon zoeken. Lena zat er niet meer zo mee dat ze alleen was. Het werd pas vervelend als mensen gingen staren en – ze huiverde bij het idee – er iets aan wilden doen.

Ze slikte de hap zo snel door dat haar keel er pijn van deed en liet haar blik vlug over het plein gaan, alsof ze naar iemand uitkeek, alsof

ze een plan had. Ze zag een paar nieuwelingen die het eerste uur ook niemand hadden gehad om mee te praten, die klampten zich nu natuurlijk aan elkaar vast. Verder was iedereen op het plein, zonder uitzondering, samen met anderen. Zo ging dat nu eenmaal.

Ze zag de pauzes met Liv en de rest voor zich. Meestal zaten ze op net zo'n bankje, volledig verdiept in hun gesprek, zo lang de pauze duurde. Er was altijd meer dan genoeg om te bespreken en te analyseren. Wie had met wie gerotzooid in het afgelopen weekend, wat was er allemaal gebeurd op Instagram, op Snap, op TikTok? Wat moest er op *Djoez* gezet worden? Dat laatste was geen favoriet gespreksonderwerp van Liv. Op het laatst kon Lena haar juicekanaal niet eens meer noemen zonder de sfeer te bederven. Hoe had ze het toch voor elkaar gekregen om werkelijk álles te verknallen? Ze verdiende haar eenzaamheid.

‘Ga je dat echt eten?’

Lena schrok. Ze had niet gemerkt dat er iemand naar haar was toe gekomen. Nu keek ze op en zag dat de prins maar een meter of twee van haar af stond. Ze keek snel om zich heen om er zeker van te zijn dat hij het echt tegen haar had.

‘Wat?’

‘Dat daar,’ zei hij en kwam naar haar toe. ‘Dat... verkeersongeluk, dat broodje bloedvis. Nooit gedacht dat iemand dat echt zou eten!’ Zijn gezicht vertrok.

Haar grijze triestigheid en eenzaamheid sloegen ineens om in een donkerode, bevrijdende irritatie. *What the fuck?* Kwam hij nou speciaal naar haar toe om te zeggen dat haar eten smerig was? Nooit over andermans eten zeggen dat het góór was, was basiskennis op kleuter-niveau, die hij zéker mee had moeten krijgen. Waren blikjes makreel in tomatensaus soms niet goed genoeg voor het koningshuis?

‘Dat klopt, ik eet dus omega 3, vitamine D en calcium,’ zei Lena. ‘En daardoor zal ik waarschijnlijk een stuk langer leven dan jij.’

‘Jaja. Jammer dat je dan wel in een afgelegen berghut moet gaan wonen omdat niemand bij je in de buurt wil komen.’

Lena stopte demonstratief de rest van haar boterham in één keer in haar mond, hield zijn blik vast terwijl ze langzaam kauwde en ten slot-

te haar lippen afluikte, als om te benadrukken hoe lekker het was. Ze gaf pas antwoord toen ze helemaal klaar was met kauwen. Zij had immers wél manieren. ‘O, ik zal het best naar mijn zin hebben in mijn berghut. Ga jij je maar lekker volstoppen in je paleis met taart en... Russische kaviaar!’

Kalle moest lachen. ‘Russische kaviaar nog wel, tsjonge,’ zei hij. ‘Dat heb ik nog nooit gehad. Maar ik weet zeker dat ik het niet lekker had gevonden. Ik haat alles wat op vis lijkt.’ Hij deed alsof de rillingen hem over de rug liepen.

Lena probeerde niet met haar ogen te rollen. ‘Je haat alles wat op vis lijkt? Hoe oud ben je, zes?’

‘Bijna. Zestien.’

‘Hebben jullie dan geen kok thuis? En massa's fancy etentjes met andere royals? Wat krijg jij dan als er vis of schaaldieren op het menu staan, een diepvriespizza?’

Het rolde er zo uit. Alsof ze na twee jaar eindelijk weer vrijuit mocht spreken. Alsof alles sinds die tijd alleen maar had liggen wachten. Terwijl ze het zei, begreep ze best dat het niet bepaald gepast was, maar ze kon niet meer stoppen. Shit man, wat voelde het goed om weer gewoon, pats-boem, te zeggen wat ze dacht. Bovendien moest hij er wel tegen kunnen. Hij was toch een fokking prins? En niet zomaar een prins, maar de enige echte schandaalprins!

Ze dacht aan de foto's die vorig jaar na Halloween overal waren opgedoken. Kroonprins Karl Johan in *sagging* jeans, oversized t-shirt waar ARBEIDSONGESCHIKT op stond, dikke gouden ketting om z'n nek... En wat écht pijnlijk was: blackface. De volgende dag verscheen er ook nog een video online waarin de kroonprins op een podium stond te rappen. Hij moet straalbezopen zijn geweest. Of high. In elk geval was het ook nog eens fokking slecht, niet om aan te horen. Ze wist niet wat het ergst was: dat hij een racist leek of dat hij werkelijk geen greintje gevoel voor ritme had. Dat weekend ging het in Horten, en misschien wel in het hele land, nergens anders over dan dat de toekomstige koning van Noorwegen zijn gezicht had zwartgeschminkt. Lena volgde de rel op internet. Zelf was ze alleen geweest en hunkerde naar iemand met wie ze over het schandaal kon kletsen. Ze had aan